

Boží
otcovské
srdce

Floyd McClung Jr.

Nový pohled na Boha

Stál jsem se svými dětmi Mishou a Matthewem před obrazem. Zblízka jsme si ho prohlíželi. Všichni tři jsme cítili, jak na nás dýchl hluboký smutek. Obraz byl namalován rozmáchlými, jakoby dětskými tahy na velkém plátně. Vysoká, vyhublá postava zakončená obrovskou hranatou hlavou byla vykreslena tmavými odstíny, které vyvolávaly pocit chladu a tvrdosti. Orlí nos a velké, zvláště trčící ruce v nás umocňovaly pocit, že se díváme na nějakou příšeru.

Obraz nesl název *Muž*. Podle jednoho z průvodců amsterdamského muzea Stedelijk však Karel Appel toto své dílo původně pojmenoval *Můj otec*.

Všichni tři jsme o tom obraze dlouho diskutovali. Jaký vztah mohl mít Karel Appel se svým otcem? A co je ještě důležitější, jak to ovlivnilo jeho pohled na Boha? Zajímalo nás, jestli věřil v Boha, a pokud ano, vnímal ho jako milujícího Otce?

Tuto knihu jsem napsal proto, že většina lidí Boha jako milujícího Otce nezná. Nevnímají ho jako toho, koho mohou milovat a komu mohou důvěřovat. Jako někoho, kdo si zaslouží jejich věrnost a naprostou oddanost. Ať už je člověk křesťan, nebo ne, každý se někdy vážně zamyslí nad otázkou, kdo je Bůh a jaký je.

Mnozí lidé touží poznat Boha důvěrně, ale představují si, že je to nějaká vzdálená neosobní Bytost, kterou nelze blíže

poznat. Jiní si toužebně přejí mít s Bohem vztah, ale lpějí na falešné představě, že sedí v nebi v černém obleku, hladí si svůj dlouhý šedivý plnovous a pátrá zrakem po někom, koho by zatratil za tu opovázlivost, že se v neděli usmívá.

Tato kniha byla napsána, aby nám zprostředkovala nový pohled na Boha a pomohla nám vyrovnat se s některými oblastmi našeho života, které nám mohou bránit ve vztahu s Bohem jako s naším Otcem. Podíváme se, jak mohou stará zranění zkreslovat naše vnímání Boha a jak mohli naši vlastní otcové náš pohled na nebeského Otce nevědomky ovlivnit.

Budeme se také věnovat tomu, jak bychom na Boha, pokud je skutečně milujícím Otcem, měli reagovat. Jedna věc je hovořit o Bohu – kým je a jaký je. Něco jiného je však mluvit o naší odpovědnosti vůči Němu, pokud je láskyplný a spravedlivý.

Věřím, že Bůh nás stvořil, abychom byli jako On, jen samozřejmě v menším měřítku! Stvořil nás, abychom se navzájem milovali, odpovědně pečovali o Jeho stvoření a abychom si byli bezpečně jistí tím, kdo jsme. Naše sobectví a citová zranění nám však brání být lidmi, jakými nás Otec chtěl mít.

Skutečnost, že Bůh se o nás zajímá a nabízí nám uzdravení našich zranění, vedla moji ženu a celou naši rodinu k rozhodnutí žít v amsterdamské vykřičené čtvrti a sdílet tam s lidmi Jeho lásku. Ze stejného důvodu jsme žili tři roky v Afghánistánu. Tam jsme poznali Steva, který nám vyprávěl svůj neobvyklý příběh...

Zoufalé srdce člověka

Říkal si Steve, ale mám pocit, že to nebylo jeho pravé jméno. Nosil staré vyšisované džíny. Nebyl to však módní kousek koupený v některém evropském butiku. Byly vybledlé stálým nošením, jak se jako hipík bezcílně toulal po světě. Vyrazil se svým kamarádem z Amsterdamu levnou a nepříliš bezpečnou autobusovou linkou zvanou Magic Bus. Nedávno dorazili do Kábulu v Afghánistánu.

Žili jsme tehdy se Sally a několika věrnými přáteli v Kábulu. Provozovali jsme bezplatnou kliniku pro tuláky ze západní Evropy a z Ameriky, kteří se v honbě za dobrodružstvím či drogami nebo ve snaze uniknout životnímu stylu, který se jim zprotivil, potloukali po střední Asii. Mnohé z nich vyhnalo na okraj společnosti odmítnutí a hluboký pocit odcizení. Nic v jejich okolí jim neposkytovalo pocit vlastní hodnoty nebo sounáležitosti. A Steve nebyl výjimkou.

V následujících týdnech nás občas navštívil na klinice. Jednou mě překvapil otázkou, jestli chci slyšet o nejšťastnějším dni jeho života. Bylo to poprvé, co byl ochoten o sobě mluvit, tak jsem dychtivě přikývl.

„Řeknu vám o nejšťastnějším dni svého života,“ řekl a na tváři se mu objevil zvláštní úsměv. Náhle se potlačovaná bolest a vzdor vydraly ven v hněvivém výbuchu.

„Zrovna jsem slavil jedenácté narozeniny a oba moji rodiče se zabili při dopravní nehodě!“

Pokračoval hlasem plným hořkosti: „Celý život mi opakovali, jak mě nenávidí a jak mě nechtějí. Táta mě nesnášel a máma mi pořád připomínala, že jsem nechtěným následkem nehody. Nechtěli mě a já jsem rád, že jsou mrtví!“

Během následujících týdnů jsem se snažil Stevovi pomoci, ale brzy jsem s ním úplně ztratil kontakt. Jeho bolest a hněv se mi však zaryly hluboko do paměti. To, s čím jsme se tehdy na začátku sedmdesátých let se Sally v Afghánistánu setkali, nebyla jen hrstka zraněných lidí z Evropy a z Ameriky utíkajících před svými problémy. Byla to celá subkultura lidí se zlomeným srdcem. Mnoho let jsme zasvětili pomoci emocionálně zraněným lidem a zjistili jsme, že bolest ze zničených vztahů se nevyhýbá žádné sociální vrstvě.

Jeden mladík z vyšší společenské třídy, který si k nám přišel pro radu, popisoval, jak ho otec nutil přihlížet, když zbil a pobodal jeho matku. Jedna mladá žena nám vyprávěla o tom, jak byla ponižována a zneužívána svým otcem, bratry i dědečkem. Jiný mladý muž se nám svěřil, že ho rodiče předali prarodičům, protože ho prostě nechtěli. A prarodiče ho pak v pěti letech dali do dětského domova, kde ho ředitel každou neděli bil za to, že nechtěl chodit do kostela. O mnoho let později odevzdal svůj život Kristu skrze naši službu v Afghánistánu. Poté se vrátil domů, aby svým rodičům vyjádřil lásku a odpuštění a předal jim dárek. Když ho matka uviděla, vztekle vykřikla a vůbec ho nepustila do domu. Když nám pak ten hezký a čerstvě ženatý mladík vyprávěl, že od svého otce právníka nikdy neslyšel *Mám tě rád*, plakal.

Náš svět je zamořený epidemií bolesti. Když vezmeme v úvahu stoupající míru rozvodovosti a zneužívání dětí

ve Spojených státech, není divu, že představa Boha *Otce* vyvolává reakce hněvu, odporu a odmítnutí. Lidé vnímají lásku nebeského Otce pokřiveně, protože nepoznali laskavého, pečujícího pozemského otce. V mnoha případech se pak rozhodli Boží existenci prostě popírat nebo ignorovat.

Můj australský přítel z Melbourne John Smith mi vyprávěl o rozhovoru s jedním otrlým teenagerem, žijícím většinu času na ulici, který mu jednou dal šanci povídat si o Bohu.

„Tak jo, kámo,“ řekl, „jakej je teda Bůh?“

John, který právě dokončil teologická studia, ze sebe vykoktal: „Je jako otec.“

Mladík se na něho podíval s odporem: „Jestli je jako můj fotr, tak s ním běž někam!“

Později se John od sociálního pracovníka dozvěděl, že chlapcův otec opakovaně znásilnil jeho sestru a často bil jejich matku.

Citová zranění

Špatné zkušenosti z dětství nejsou jedinou věcí, která nám brání chápat Boha jako Otce. Mnozí lidé pocítují citový či mentální blok, když se pokoušejí Boha nazývat „Otcem“, protože ho neznají osobně. Je rozdíl o Bohu vědět a znát Boha osobně. V Jan 1,12 se říká: „Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Abychom se stali Božím dítětem, musíme věřit, že Ježíš Kristus přišel jako Boží Syn, zemřel a byl vzkříšen, aby nám mohly být odpuštěny naše hříchy. Pak ho potřebujeme poprosit, aby nám odpustil a aby se stal Pánem našeho života. Když se staneme

Jeho dětmi, chce od nás, abychom svůj život zasvětili studiu a poslušnosti Jeho Slova a abychom ho uctívali.

Pro další lidi je těžké přistupovat k Bohu jako k Otci, protože je celý život učili ctít Boha tím, že ho budou oslovovat „Pane“. Používat neformální oslovení jako „Tatínek“ nebo „Otec“ jim pak připadá neuctivé. Bible nás však učí, abychom Boha oslovovali „Otče“, když se modlíme (Matouš 6,9). Říká nám, že Bůh chce mít s námi, svými dětmi, blízký a důvěrný vztah.

Jednou z nejčastějších překážek bránících tomu, abychom porozuměli Božímu otcovskému srdci, jsou citová zranění. Důsledkem těchto zranění bývají často jizvy, které způsobují, že se zdráháme Bohu plně důvěřovat jako svému Otci.

Bible uvádí mnoho příkladů emocionálních zranění, o kterých hovoří jako o „zraněném“ nebo „ubitým“ duchu. Kniha Přísloví říká: „Radostným srdcem zkrásní tvář, kdežto trápení srdce ubíjí ducha.“ (Přísloví 15,13) „Mužný duch snáší nemoc, ale ducha ubitého kdo unese?“ (Přísloví 18,14)

Příběh Saulovy dcery Míkal srozumitelně popisuje bolest „zraněného“ nebo „ubitého“ ducha. Míkal vyrůstala v atmosféře neshod a konfliktů.

Její otec, netrpělivý a vnitřně nejistý muž, podléhal častým záchvatům vzteku. Jeho hněv ji bezpochyby hluboce zraňoval.

Žárlivost vůči budoucímu králi Davidovi vedla Saula k tomu, že zosnoval plán, jak Davida zabít. Použil jednu ze svých dcer jako návnadu a slíbil ji Davidovi za odměnu, pokud zabije sto pelištejských nepřátel Izraele. Říkal si: „*Pelištejci Davida určitě zabijí, a já se ho navždy zbavím!*“

Avšak k Saulovu zklamání David uspěl. A zabil dokonce dvě stě Pelištejců! Jako „odměnu“ dostal od Saula za manželku Míkal. David však brzy utekl před dalším Saulovým záchvatem vzteku a Míkal opustil. Když se po několika letech vrátil, zjistil, že Míkal je vdaná za jiného muže. Proti své vůli a vůli svého nového muže byla tato žena vytržena z náruče plačícího manžela a nedobrovolně vrácena Davidovi (2. Samuelova 3,13-16).

Zdá se, že muži si mezi sebou Míkal přesouvali jako šachovou figurku. Když přihlédneme k tomu, jak byla vychována, je pochopitelné, že na Davida reagovala s takovou hořkostí. Uprostřed oslav vítězství vůči němu pocítila hluboký odpor.

„Když Hospodinova schrána vstupovala do Města Davidova, Míkal, dcera Saulova, se právě dívala z okna. Viděla krále Davida, jak se točí a vyskakuje před Hospodinem, a v srdci jím pohrdla. ... David se vrátil, aby požehnal svému domu. Tu Míkal, dcera Saulova, vyšla Davidovi vstříc se slovy: ‚Jak se dnes proslavil izraelský král! Pro oči otrokyň svých služebníků se dnes odhaloval jako nějaký blázen.‘ ... A Míkal, dcera Saulova, neměla děti až do dne své smrti. (2. Samuelova 6,16.20.23)

Míkalina reakce pramenila z jejího citového zranění, které zhnisalo a přerostlo v zášť. Lékem, který by přinesl uzdravení, bylo odpuštění. Ona se však rozhodla neodpustit. Až do konce života pak trpěla duchovní i tělesnou neplodností.

Je mnoho novodobých Míkal trpících různě intenzivní bolestí. Avšak nemusí skončit jako ona. Bůh nás díky svému otcovskému srdci touží uzdravit a obnovit léčivou mocí své lásky.

Jeho srdce

Ve slovníku se dočteme, že jedním z významů slova *srdce* je „něčí nejniternější bytí nebo nejzákladnější součást“. Boží otcovské srdce představuje tu nejzákladnější podstatu, která charakterizuje, kým Bůh je. Ježíš v Písmu Boha popsal vlastními slovy jako milosrdného, odpouštějícího, laskavého a milujícího Otce. A svým životem názorně ukázal nejhlubší podstatu našeho nebeského Otce.

„Tati, jak vypadá Bůh?“

Vzpomínám si, jak jsem usilovně přemýšlel, jak bych měl odpovědět na otázku, kterou mi ten večer položila moje tehdy pětiletá dcera Misha. Když jsem nad tím uvažoval, uvědomil jsem si, že ve své dětské upřímnosti vyslovila něco, co by chtělo vědět mnoho lidí. Dospělí by to možná formulovali jinak, ale základní otázka zůstává stejná. *Pokud existuje Bůh, jaký je?*

Bible říká, že Bůh není konečná bytost jako vy a já, ale dal se nám jasným a pochopitelným způsobem poznat, abychom věděli, jaký je. „Boha nikdy nikdo neviděl; *jednorozený Syn* ... nám o něm řekl.“ (Jan 1,18)

Řekl jsem dceři, jak Bůh vypadá. Řekl jsem jí, že vypadá jako Ježíš. Ježíš totiž jednou řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14,9) Ježíš je Bůh v lidské podobě. V Bibli máme mnoho

příkladů toho, jak nám Ježíš zjevil Otce. Třeba příběh o tom, jak některé židovské matky chtěly, aby Ježíš požehnal jejich dětem. Jeho učedníci si mysleli, že je příliš zaměstnaný a příliš důležitý na to, aby byl obtěžován nějakými matkami. Ježíš však svým učedníkům vynadal a řekl jim, aby k němu děti pustili. Bral děti do náruče a povídal si s nimi. Měl na ně čas. Měl čas poslouchat jejich příběhy a povídání o jejich hrách. Nevadilo mu, že ho malé usmrkané děti sedící na jeho klíně mohou ušpinit. Když vidíme, že Ježíš měl čas na malé děti, uvědomujeme si, že Bůh má čas na lidi. Zajímá se i o maličkosti v jejich životech. Je trpělivý. *Bůh Otec vypadá jako Jeho Syn.*

Jednou odpoledne se Ježíš zastavil, aby si u studny popovídal se samařskou ženou. Židé v té době Samařany nesnášeli a pohrdali jimi. A ženy byly navíc považovány za méněcenné a neschopné chápat duchovní pravdy.

Už jen tím, že Ježíš porušil zvyk a veřejně s tou ženou promluvil, ji vyzdvihl jako rovnocennou bytost a uznal její hodnotu. Tím, co udělal, odhalil ještě více, jaký je Bůh. Když Ježíš s tou ženou otevřeně hovořil o jejich duchovních potřebách, ukázal, že se o ni osobně zajímá, a také, že Bůh Otec se zajímá o muže i ženy stejně.

Nejen že ta žena byla Samařanka. Žila také nemorálním životem. Ježíš to věděl, a přesto se nestyděl být s ní viděn na veřejnosti. On s ní skutečně *chtěl* mluvit. To proto procházel Samařskem: aby měl dost času projevit této ženě, která byla známa svými románky s muži, *skutečnou lásku*. Viděl za její vnější tvrdost, za drsné vtipy a ironický postoj k náboženství. Viděl její srdce. Viděl její touhu něčím zaplnit

svoji prázdnotu. Viděl její potřebu být jedinečná, milovaná a opečovávaná.

Ona na oplátku přijala Jeho lásku, protože jí pomohl „uví-
dět“ Boha tak, jak ho nikdy předtím nepoznala. Právě proto
Ježíš přišel: aby nám ukázal *Boha* a přivedl *nás* k Němu.